

בש"פ 7994/16 - מדינת ישראל נגד פבל נפטלוביץ

בבית המשפט העליון

בש"פ 7994/16

לפני:
כבוד השופט א' שהם
מדינת ישראל

המבקשת:

נגד

פבל נפטלוביץ

המשיב:

בקשה להארכת מעצר מעבר לתשעה חודשים לפי
סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה -
מעצרים), התשנ"ו-1996

כ"ג בתשרי התשע"ז (25.10.2016)

תאריך הישיבה:

עו"ד עילית מידן

בשם המבקשת:

עו"ד ערן צלניקר

בשם המשיב:

החלטה

1. לפניי בקשה שלישית להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), מיום 27.10.2016, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 15-7000, בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

2. נגד המשיב הוגש כתב אישום מתוקן (להלן: כתב האישום), אשר מייחס לו את העבירות הבאות: אינוס, לפי סעיף 345(ב)(1), בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); מעשים מגונים, לפי סעיף 348(ב), בנסיבות סעיף 345(ב)(1) לחוק העונשין (ריבוי עבירות); מתן הרשאה לקטין שאינו יכול לקבל רישיון נהיגה לנהוג ברכב, לפי סעיף 36ב(ג) סיפא לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: פקודת התעבורה); והסתייעות ברכב לביצוע עבירת מין, לפי סעיף 44 לפקודת התעבורה.

3. על פי עובדות כתב האישום, א', קטינה ילידת שנת 2004 (להלן: המתלוננת 1), ו-ל', קטינה ילידת שנת 2011 (להלן: המתלוננת 2), הינן אחיות, המתגוררות בבית אימן ב..... (להלן: הבית). קיימת היכרות מוקדמת בין אימן של המתלוננות לבין המשיב, אולם בינו לבין המתלוננות קיימת היכרות בת כ-3 שבועות בלבד. ביום 17.7.2015, התארחו המשיב ואשתו בבית המתלוננות, ונענו להזמנה ללון שם.

בכתב האישום נטען, כי בלילה שבין 17.7.2015 ל-18.7.2015, לאחר שכל בני הבית נרדמו, נותר המשיב לנגן בגיטרה בסלון, יחד עם המתלוננת 1. במהלך הדברים, הציע המשיב ללמד את המתלוננת 1 כיצד לאחוז בגיטרה, ו"לצורך כך" הכניס את ידו מתחת לחולצתה, אחז בחוזקה בחזה שלה, ולאחר מכן אף הכניס את ידו לתוך מכנסיה ונגע בישבנה. המתלוננת 1 חשה אי נוחות עקב מעשיו של המשיב, וטענה בפניו כי היא עייפה ומעוניינת לישון. המשיב שאל את המתלוננת 1 האם היא רוצה שהוא יישן לצידה, והיא השיבה בשלילה. חרף האמור, נכנס המשיב למיטתה של המתלוננת 1, הכניס את ידיו למכנסיה ונגע בישבנה, והכל לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים, ושלא בהסכמתה החופשית. כאשר יצא המשיב מחדרה, ברחה המתלוננת 1 לחדר בו ישנו הוריה והמתלוננת 2, ונכנסה למיטתם.

זמן מה לאחר מכן, כך על פי כתב האישום, העיר המשיב את המתלוננת 2 והוציא אותה ממיטת הוריה. המשיב לקח את המתלוננת 2 לחדר ממנו ברחה המתלוננת 1, והשכיב אותה על המיטה. אז הוריד המשיב את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת 2, והחדיר את אצבעו לאיבר מינה ולישבנה, באופן שהכאיב לה. המשיב חשף את איבר מינו בפניה של המתלוננת 2, אמר לה ש"זה סוכריה", ונגע עם איבר מינו בידה. בהמשך, הוריד המשיב את חולצתה של המתלוננת 2, הפך אותה על בטנה, וחיכך את איבר מינו בישבנה. כתוצאה ממעשים אלו, נגרמו למתלוננת 2 אדמומיות, נפיחות ורגישות באזור כיפת הדגדגן. בתום מעשיו, הלביש המשיב את המתלוננת 2 בבגדים אחרים.

בנוסף, נטען בכתב האישום כי באחת השבטות שבסוף חודש יוני 2016 או בסמוך לכך, במהלך ביקור שערכו המתלוננות יחד עם הוריהן ואחותן הגדולה בביתו של המשיב בקיבוץ גבים, נענתה המתלוננת 1 בחיוב להצעתו של המשיב להתלוות אליו לנסיעה ברכבו, לצורך רכישת סיגריות. בדרך חזרה לביתו, הפציר המשיב במתלוננת 1 לנהוג אותו ברכבו, על אף שהביעה פחד לעשות זאת. המתלוננת 1 עברה לשבת במושב הנהג, ונהגה ברכב במשך מספר דקות, כשהיא אוחזת בהגה, והמשיב מפעיל את הדוושות. תוך כדי הנסיעה, הניח המשיב את ידו על ירכה של המתלוננת 1, והפעיל לחץ על איבר מינה, באמצעות אצבעו. המתלוננת 1 ביקשה מהמשיב שיסיר את ידו כי הדבר מציק לה, והוא עשה כן.

הליכי המעצר

4. בד בבד עם הגשת כתב האישום נגד המשיב, הגישה המבקשת בקשה להורות על מעצרו, עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 5.8.2015 ניתנה החלטה בבית המשפט המחוזי בבאר שבע (כב' השופטת ר' ברקאי), במסגרתה נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית המצביעה על סיכוי סביר להרשעתו של המשיב בעבירות המיוחסות לו, וכי קמה עילת מסוכנות סטטוטורית בעניינו. לצד זאת, הורה בית המשפט המחוזי על עריכת תסקיר מעצר לצורך בחינת מסוכנותו של המשיב, והצעת חלופה למעצרו (להלן: תסקיר המעצר).

ביום 3.9.2015, התקיים דיון בבית המשפט המחוזי, במסגרתו הוצג תסקיר המעצר, אשר המליץ על שחרורו של המשיב לחלופת מעצר בבית הורי אשתו, תחת פיקוחם. יחד עם זאת, עמד בית המשפט המחוזי על כך שחומר החקירה מלמד על חומרה יתרה ומסוכנות "מופלגת" אשר נשקפת מהמשיב, מסוכנות שלא ניתן לאיין באמצעות חלופת מעצר כלשהי. לאור זאת, הורה בית המשפט המחוזי על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו.

ביום 8.10.2015, ניתנה בבית המשפט המחוזי החלטה בבקשה שהגיש המשיב לעיון חוזר בהחלטה בדבר מעצרו. בית המשפט המחוזי קבע, כי אין מקום לקיים דיון בבקשה האמורה, משלא קמה עילה לעיון חוזר על פי דין. בית המשפט הוסיף וקבע, כי מעבר להסכמת המשיב לקיומן של ראיות לכאורה בעניינו, בחינת חומר החקירה מצביעה על קיומן.

ביום 15.10.2015, דחה בית המשפט המחוזי בקשה נוספת שהוגשה מטעם המשיב לקיום דיון בבקשתו לעיון חוזר, תוך שהפנה לנימוקי החלטתו הקודמת, מיום 8.10.2015. ביום 28.10.2015, הגיש המשיב ערר על ההחלטה האמורה לבית משפט זה, במסגרתו נטען כי ראוי היה לקיים דיון בבקשתו לעיון חוזר, וכי לא קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת עבירת האינוס המיוחסת לו. בית משפט זה דחה את הערר (בש"פ 7146/15, מפי השופטת ד' ברק ארז), בציינו כי אין הצדקה לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו של המשיב, שכן בא כוחו הנוכחי אינו מצביע על שינוי שחל במסכת הראיות, ואף לגופו של עניין – טענותיו בהקשר זה אינן משכנעות.

ביום 25.11.2015, התקיים בבית המשפט המחוזי דיון בבקשה נוספת שהגיש המשיב לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה, בקבעו כי לא התקיימו נסיבות המצדיקות עיון חוזר, שכן שינוי מקום חלופת המעצר המוצעת, לבית חברתה של חמותו של המשיב – אינה מהווה נסיבה כזו. עוד נקבע, כי נסיבות ביצוע העבירות המיוחסות למשיב, בנוכחות אשתו והורי המתלוננות, מלמדות כי אין ליתן בו אמון. גם הערר על החלטה זו נדחה על ידי בית משפט זה, נוכח חומרתם היתרה של המעשים המיוחסים למשיב (בש"פ 8108/15, מפי השופט י' דנציגר).

ביום 14.3.2016, התקיים בבית המשפט המחוזי דיון בבקשה שלישית שהגיש המשיב לעיון חוזר בהחלטה על מעצרו, לאחר שנערך תיקון בכתב האישום שהוגש נגדו. ביום 24.3.2016, דחה בית המשפט המחוזי את הבקשה, בקבעו כי תיקון כתב האישום אינו מפחית מרמת המסוכנות הנשקפת מהמשיב, מה גם שפרשת התביעה וכן פרשת ההגנה צפויות להסתיים עד חודש אפריל 2016. ביום 3.4.2016, התקיים בבית משפט זה דיון בערר שהגיש המשיב על החלטתו של בית המשפט המחוזי, אשר נדחה בהחלטה מיום 4.4.2016 (בש"פ 2482/16, מפי השופט צ' זילברטל). בהחלטה זו נקבע, כי אין בטיעוניו של המשיב כדי לשנות מהערכת המסוכנות עמוד 3

הנשקפת ממנו, וכי טענות הנוגעות להתקדמות ההליכים בעניינו, יוכל המשיב להעלות במסגרת דיון בבקשה להארכת מעצרו בתום תשעת חודשי המעצר הראשונים.

ביום 17.4.2016, הגישה המבקשת לבית משפט זה בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים. בהחלטה מיום 20.4.2016, קיבל בית משפט זה את הבקשה (בש"פ 3209/16, מפי השופט י' עמית), בציינו כי לא ניתן להתעלם מכך שהמענה לכתב האישום השתהה במשך כ-5 חודשים, וכי אין לזקוף לחובת התביעה את העיכוב המשמעותי שנגרם עקב החלפת ייצוגו של המשיב.

ביום 12.7.2016, קיבל בית משפט זה בקשה נוספת שהוגשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים (בש"פ 5312/16, מפי השופט מ' מזוז), בציינו כי "שוב ושוב הודגשה מסוכנותו של המשיב", ואמנם "קצב התקדמות ההליכים בתיק אינו משביע רצון, אך נראה כי האשם לכך רובץ לפתחו של המשיב".

5. ומכאן להליכים בתיק העיקרי. ביום 18.8.2015, הוקרא כתב האישום בפני המשיב, ולבקשתו נדחו הדיונים מעת לעת לצורך הסדרת ייצוגו. ביום 4.2.2015, הוגש לבית המשפט המחוזי כתב אישום מתוקן, בתום משא ומתן שהתנהל בין הצדדים. נכון להיום התקיימו 9 מועדי הוכחות, ודיון נוסף אשר נקבע ליום 10.10.2016, נדחה לבקשת המשיב, ליום 28.11.2016. במועד זה צפויה להסתיים מסכת שמיעת הראיות.

הבקשה להארכת מעצר

6. ביום 13.10.2016, הוגשה בקשה להארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, במסגרתה הצביעה המבקשת על "עוצמת המסוכנות" הנשקפת מהמשיב, ועל "חריפותה הרבה". אשר לניהול ההליך העיקרי, ציינה המבקשת כי העיכוב שחל בהתקדמות הדיונים בתיק רובץ לפתחו של המשיב, ונכון לעת הזו מצוי המשפט בישורת האחרונה, ו"צפוי להתקדם באופן משמעותי במסגרת הארכת המעצר המבוקשת".

בדיון שנערך בפניי, ביום 25.10.2016, חזרה באת כוחה של המבקשת, עו"ד עילית מידן, על נימוקי הבקשה. עו"ד מידן הדגישה, כי ישיבה אחרונה לסיום פרשת ההגנה נקבעה ליום 28.11.2016, והסיבה למועד ה"רחוק" נעוצה בהגשת חוות דעת מאוחרת מטעם ההגנה. בא כוחו של המשיב, עו"ד ערן צלניקר, התנגד לבקשה. לטענתו, "מה שהשתנה זה חלוף הזמן", ו"לאחר חמישה עשר חודשים הגיע העת לבחון חלופת מעצר". עו"ד צלניקר הוסיף וטען, כי "לא בטוח" שפרשת ההגנה תסתיים במועד ההוכחות האחרון שנקבע, וכי נסיבותיו האישיות של המשיב, המצוי "במשבר אישי מאוד עמוק", כמו גם ה"כרסום הממשי" בכתב האישום שהוגש נגדו, מצדיקים בחינה מחודשת של מסוכנותו, ושקילת חלופה ראויה למעצרו.

דיון והכרעה

7. לאחר שעיינתי בבקשה להארכת מעצר, והאזנתי בקשב רב לטענות הצדדים בדיון שנערך לפניי, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל. זאת, לאחר שלא מצאתי כל הצדקה, בשלב זה, להורות על שחרורו של המשיב ממעצר.

8. כידוע, הארכת מעצרו של נאשם לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, נעשית על יסוד איזון בין הפגיעה המתמשכת בחירותו של הנאשם, שעה שעומדת לו חזקת החפות כל עוד לא הורשע, לבין האינטרס שבשמירה על שלום הציבור וביטחונו (בש"פ 1836/16 מדינת ישראל נ' פלוני (22.2.2016); בש"פ 7423/15 מדינת ישראל נ' ירמיהו (12.11.2015); בש"פ 98/15 מדינת ישראל נ' שאער (2.3.2015)). במסגרת איזון זה, על בית המשפט ליתן את דעתו למגוון שיקולים, ובכללם: משך מעצרו של הנאשם; חומרת העבירות המיוחסות לו; מידת המסוכנות אשר נשקפת מן הנאשם, כפי שזו עולה מכתב האישום; עברו הפלילי; החשש מפני שיבוש הליכי משפט או הימלטותו מן הדין; האפשרות להשיג את תכלית המעצר באמצעות חלופה מתאימה; וכן קצב התקדמות ההליכים המשפטיים בעניינו. כפי שצינתי, בהקשר זה, בבש"פ 2105/14 מדינת ישראל נ' אגדה (1.4.2014): "ככל שמתמשכים ההליכים המשפטיים בעניינו של נאשם המצוי במעצר, כך נעה המטוטלת, על דרך הכלל, לכיוון שחרורו לחלופת מעצר. יחד עם זאת, יש לשקול כל מקרה לגופו, ולבחון את הנסיבות והגורמים שהובילו להתמשכותו של ההליך המשפטי, תוך התייחסות למועד בו צפוי ההליך להסתיים".

9. בנידון דידן, יוחסו למשיב עבירות מין חמורות בשתי קטינות, האחת בת 11, והשנייה בת 4 בלבד. נסיבות ביצוע העבירות, כפי שמתוארות בכתב האישום, מצביעות על מסוכנות רבה אשר נשקפת מהמשיב, מסוכנות שלא תאווין בחלופת מעצר כלשהי. כפי שעולה מכתב האישום, המשיב ניצל את תמימותו של המתלוננת, וביצע בהן עבירות מין קשות, שעה שהוריהן ישנים באותו בית, כמו גם אשתו. אכן, קצב התקדמות ההליכים בתיק העיקרי אינו משביע רצון, ברם נראה כי האשם לכך רובץ, ברובו, לפתחו של המשיב. על כל פנים, שמיעת הראיות בתיק עומדת לקראת סיום, והישיבה האחרונה נקבעה לסוף החודש הקרוב. לא למותר הוא להזכיר, כי ישיבה זו נדחתה לבקשתו של המשיב, לצורך העדת חוקרת ילדים אשר חוות דעתה טרם הושלמה.

אשר לטענה בדבר כרסום בתשתית הראייתית, כפי שצינתי לאחרונה בבש"פ 5681/16 מדינת ישראל נ' מלול (28.7.2016), "אין זה המקום, במסגרת בקשה זו, לדון בעוצמתו של חומר הראיות שהונח בפני בית המשפט המחוזי", שעל בסיסו הוחלט על מעצרו של המשיב. ככל שהמשיב סבור כי חלק נרחב מכתב האישום לא הוכח, פתוחה בפניו הדרך להגיש לבית המשפט המחוזי בקשה לעיון מחוזר בהחלטה לעצרו עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

10. לאור האמור, מצאתי כי יש להיעתר לבקשה, והנני מאריך את מעצרו של המשיב ב-90 ימים נוספים, החל מיום 27.10.2016 או עד למתן פסק דין בתפ"ח 7000-15 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, לפי המוקדם.

אכיר תודה לבית המשפט המחוזי, אם יוכל לעשות מאמץ ולהקדים את הישיבה הקבועה ליום 28.11.2016, למועד קרוב יותר.

ניתנה היום, כ"ט בתשרי התשע"ז (31.10.2016).

ש ו פ ט
